

นิทาน
เวตาล
เล่ม ๑

นิทานเรื่องเอกของ น.ม.ส.

เล่าเรื่อง : ยุพร แสงทักษิณ

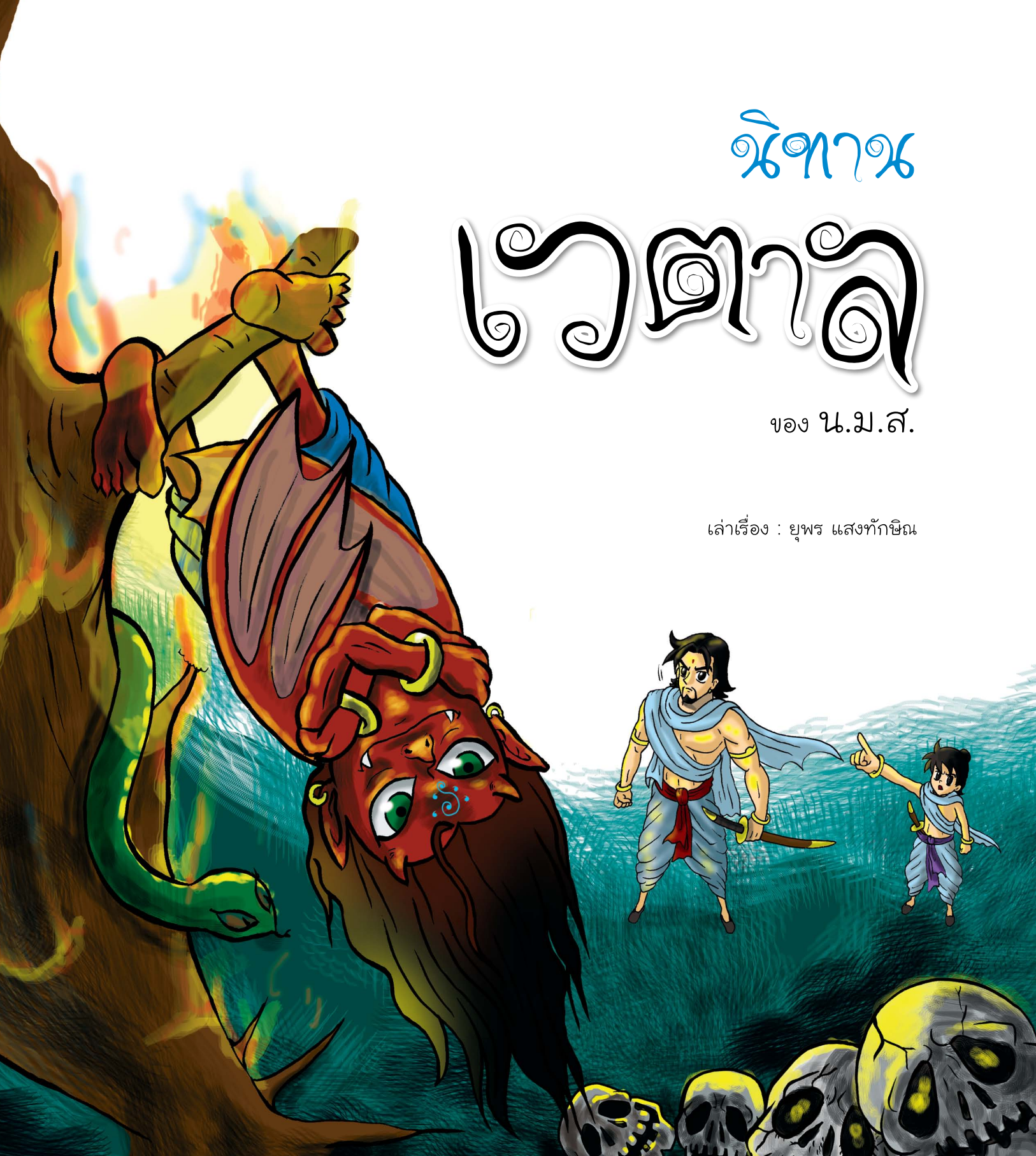
ภาพ : สุจินต์ บัวศรี

นิทาน

เวตาล

ของ น.ม.ส.

เล่าเรื่อง : ยूपร แสงทักษิณ

คำนำสำหรับผู้พิมพ์

นิทานเวตาล วรรณคดีการ์ตูนฉบับคลาสสิก สำนักพิมพ์สกายบุ๊กส์ ได้รับเกียรติจาก รองศาสตราจารย์ ยุพร แสงทักษิณ ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาและวรรณคดีไทย ปุชนียบุคคลด้านภาษาไทย ประจำปี ๒๕๕๕ มาเล่าเรื่องนิทานเวตาล โดยใช้ต้นฉบับพระนิพนธ์ พระราชวรวงศ์เธอ กรมหมื่นพิทยาลงกรณ์ (น.ม.ส.) ผู้เล่ายังคงรักษาคุณค่าของวรรณคดีต้นฉบับไว้ และเรียบเรียงถ้อยคำเพื่อเล่าเรื่องอย่างงดงามด้วยศิลปะการใช้ภาษาไทยชั้นครู

สำนักพิมพ์ได้แบ่ง นิทานเวตาล วรรณคดีการ์ตูนฉบับคลาสสิก ซึ่งมีอยู่ ๑๐ เรื่อง เป็น ๒ เล่ม เพื่อให้ผู้อ่านได้รับอรรถรสครบถ้วน และชมภาพประกอบของแต่ละตอนโดยการสร้างสรรค์ของ คุณสุจินต์ บัวศรี ผู้วาดภาพ ซึ่งจะช่วยให้ผู้อ่านอย่างสนุกสนานเพลิดเพลิน พร้อมกับศึกษาคติสอนใจที่ลึกซึ้งและทรงคุณค่าตลอดมาทุกยุคทุกสมัย

ผ่องเพ็ญ อาษาเทวัญ

คำว่า จากผู้เล่าเรื่อง

“วรรณคดีการ์ตูนเรื่องนิทานเวตาล” ฉบับนี้ได้ชื่อว่าเป็น “วรรณคดีการ์ตูนฉบับคลาสสิก” เนื่องจากผู้เล่าเรื่องได้ใช้นิทานเวตาลพระนิพนธ์พระราชวรวงศ์เชอกรมหมื่นพิทยาลงกรณ์ (น.ม.ส.) ซึ่งได้รับการยกย่องว่าเป็นเลิศด้านลีลาโวหารในการเล่านิทานเป็นต้นฉบับ ทั้งยังได้ยกพระนิพนธ์มาประกอบเรื่องที่เล่าด้วย โดยมีจุดประสงค์ให้ผู้อ่าน โดยเฉพาะเด็กและเยาวชนมีรสนิยมนดีในการอ่าน คือนอกจากจะได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลินจากเนื้อเรื่องที่เปี่ยมไปด้วยคุณค่าสาระแล้ว ยังจะได้สัมผัสรสทางวรรณศิลป์อันเกิดจากเอกลักษณ์ของ “สำนวน น.ม.ส.” ซึ่งเป็นวิธีหนึ่งที่จะกระตุ้นจูงใจให้ผู้อ่านใคร่จะตามไปอ่านพระนิพนธ์เรื่องนิทานเวตาลฉบับสมบูรณ์ในภายหลัง อันจะส่งผลสำคัญยิ่ง คือการได้อนุรักษ์วรรณคดีคลาสสิกเรื่องนี้ไว้ให้อยู่คู่ชาติไทยต่อไป

อนึ่ง ในการนำเสนอวรรณคดีการ์ตูนเรื่องนิทานเวตาลนี้ ผู้เล่าเรื่องได้รักษาการสะกดคำในพระนิพนธ์ที่ยกมาประกอบตามต้นฉบับที่ใช้ บางคำจึงสะกดต่างไปจากปัจจุบัน แต่ก็ช่วยยให้เห็นลักษณะภาษาในยุคสมัยขององค์ผู้นิพนธ์ได้เป็นอย่างดี

ยุพร แสงทักษิณ

สารบัญ

◆ ตี๋มเรื้ออ
หน้า ๖

◆ วิทามเวตาล เรื้ออจี่ ๑
หน้า ๒๖

นิทานเวตาล เรื่องที่ ๒

หน้า ๕๔

นิทานเวตาล เรื่องที่ ๔

หน้า ๗๖

นิทานเวตาล เรื่องที่ ๓

หน้า ๘๐

บรรณานุกรม

หน้า ๑๐๖

ต้นไม้เรื้อรัง

ศพนั้นลืมน้ำตาล ลูกตาสีเขียวเรือง ๆ ผมสีน้ำตาล
หน้าสีน้ำตาล ตัวผมเห็นโครงเป็นซี่ ๆ ห้อยเอาหัวลงมาทำนองคางคาว
แต่เป็นคางคาวตัวใหญ่ที่สุด เมื่อจับถูกตัวก็เย็นชืดเหนียว ๆ เหมือนงู
ปรากฏเหมือนหนึ่งว่าไม่มีชีวิต แต่หางซึ่งเหมือนหางแพะนั้นกระดิกได้

เมื่อเกือบ ๒,๐๐๐ ปีมาแล้ว มีพระราชาทรงพระนามว่า **วิกรมาทิตย์**
ครองราชย์อยู่ ณ **กรุงอุชยิณี** พระวิกรมาทิตย์ทรงพระสติปัญญาและพระปรีชา
สามารถในการปกครองและการศึกสงครามเป็นอย่างยิ่ง ในรัชสมัยของพระองค์บ้านเมือง
จึงเจริญรุ่งเรือง ประชาชนอยู่เย็นเป็นสุข เมื่อพระชนมายุได้ ๓๐ พรรษาก็ทรงปลอมเป็นโยคี
พร้อมด้วย **พระโอรสธรรมธวัช** เสด็จท่องเที่ยวไป

ตามเมืองต่าง ๆ เพื่อหาช่องทางที่จะได้
เมืองเหล่านั้นมาเป็นเมืองขึ้น
ระหว่างที่ไม่ได้ประทับอยู่ในพระนคร
พระวิกรมาทิตย์ได้ทรงมอบราชการบ้านเมือง
ให้ **พระอนุชาภรรตฤราช** ดูแลแทน

พระภรรตฤราชมีพระทัยซึ้งซา
หมองเศร้าอยู่เป็นนิตย์ เพราะพระชายา
องค์โปรดสิ้นพระชนม์ไปก่อนวัยอันควร
กระทั่งได้พระชายาองค์ใหม่ พระชายาองค์นี้
มีสิริโฉมงดงามมาก ทำให้พระภรรตฤราช
ทรงลุ่มหลงจนคลายความเศร้าโศกไปได้

ยังมีพราหมณ์สามิภรรยาคนหนึ่ง
ทั้งสองยากจนมาก แต่ได้เพียรบำเพ็ญตบะ
จนกล้าแข็ง บรรดาเทวดาเล็กเทวดาน้อยจึงพากัน
ยำเกรง วันหนึ่งเทวดานำผลไม้อำมฤต
มาให้ บอกว่า ถ้ากินแล้วจะมีอายุยืนคำฟ้า
ภรรยาแนะนำให้สามิเอาไปถวายพระภรรตฤราช
เพื่อพระองค์จะได้ประทานรางวัลให้ชีวิตมี

ความสุขสบายขึ้น เมื่อพระภรรตฤราชทรงรับ
ผลไม้อำมฤตจากพราหมณ์แล้ว

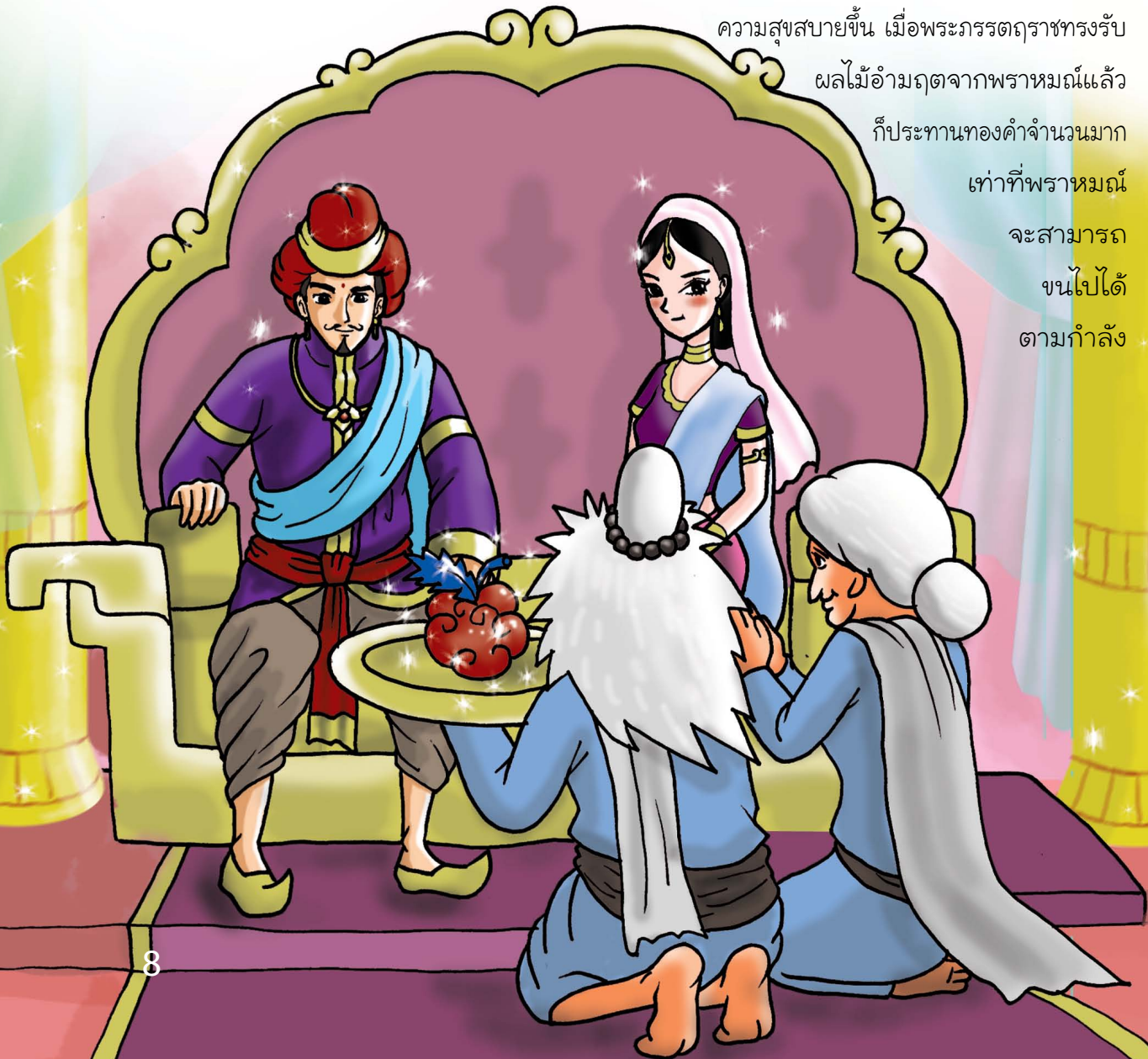
ก็ประทานทองคำจำนวนมาก

เท่าที่พราหมณ์

จะสามารถ

ขนไปได้

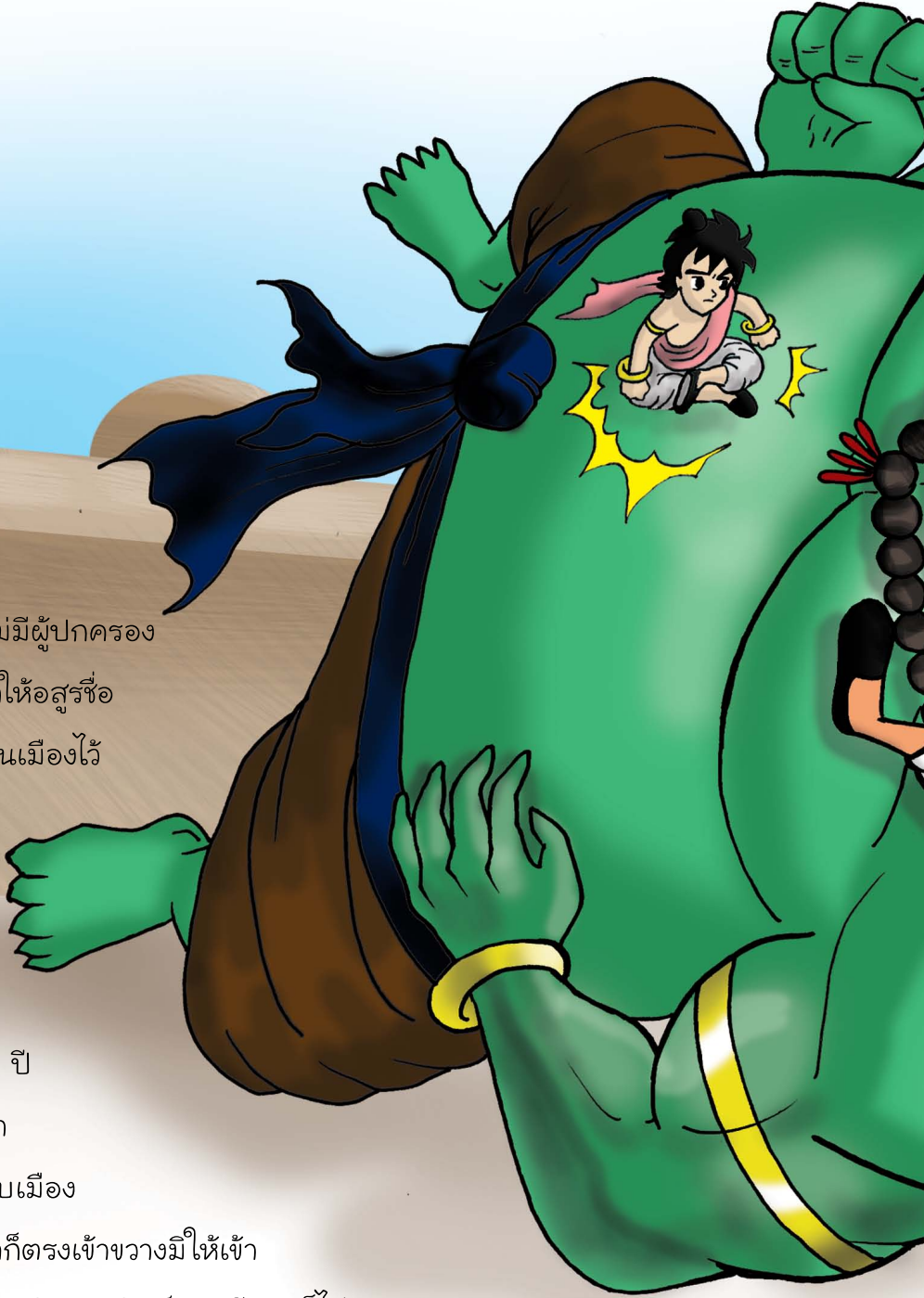
ตามกำลัง

ด้วยความเสนาหาที่พระภรรตฤราช
มีต่อพระยาองค์ใหม่ แทนที่พระองค์จะเสวย
ผลไม้อำมฤตเสียเอง กลับประทานแก่นาง
เพื่อให้นางเสวยแล้วจะได้คงความงามให้ทรง
ชื่นชมไปชั่วกาลนาน โดยไม่ทรงทราบว่า
พระยายมมีใจเสนาหาอำมาตย์หนุ่มผู้นั้นอยู่
พระยาเมื่อได้รับผลไม้จากพระสวามี แทนที่
จะเสวยเสียเอง กลับประทานแก่นางผู้นั้น
โดยไม่รู้ว่ามีใจเสนาหานางสนม
รูปงามผู้นั้นอยู่ ฝ่ายอำมาตย์หนุ่มแทนที่จะ
กินเอง กลับให้ผลไม้อำมฤตแก่นางสนมผู้นั้น

ส่วนนางสนมปรารถนาจะได้ความดี
ความชอบจากพระภรรตฤราช จึงนำผลไม้
อำมฤตไปถวาย เมื่อพระภรรตฤราชทรงประจักษ์
แจ้งความจริง ก็หุดหู่เคาะร้องไห้พระทัย
ครั้นเสด็จไปตรัสถามพระยาว่าเสวย
ผลไม้หรือยัง นางทูลว่าได้เสวยหมดแล้ว
พระภรรตฤราชได้ทรงฟังก็ช้ำผลไม้อำมฤต
ให้นางดู แล้วสั่งประหารพระยาผู้ทรยศ
ส่วนผลไม้อำมฤตนั้น พระองค์ก็เสวยเอง
จนหมด จากนั้นก็เสด็จออกบำเพ็ญตบะ
เป็นโยคีอยู่ในป่าตลอดไป

ด้านกรุงอุชยนิ เมื่อไม่มีผู้ปกครอง
ก็ร่อนถึง**พระอินทร์** จึงมีบัญชาให้อสุรชื่อ
ปถพีบาลลงมาดูแลป้องกันบ้านเมืองไว้
จนกว่าพระวิกรมมัททัย
จะเสด็จกลับ

พระวิกรมมัททัย
และพระโอรสทรงท่องเที่ยว
ไปตามที่ต่าง ๆ ได้ประมาณ ๑ ปี
ก็เบื่อหน่าย ทั้งทรงได้ข่าวลือว่า
พระอนุชาออกบวช จึงเสด็จกลับเมือง
เมื่อมาถึงประตูเมือง ปถพีบาลก็ตรงเข้าขวางมิให้เข้า
แม้จะตรัสว่าพระองค์คือพระราชวิกรมมัททัย ปถพีบาลก็ไม่ยอม
บอกว่าต้องลองฤทธิ์กันดูก่อนจึงจะเชื่อ แล้วทั้งสองก็ตรงเข้าต่อสู้กัน